

zij het laatste gekozen en verwierf daarmee den prix de Rome, en zoo werd zij de eerste vrouw aan wie deze onderscheiding ten deel viel. Zij ging nu naar Italië, eerst naar Florence. Begrijpelijkerwijze werd zij vooreerst vastgehouden door Toscana, dat haar om zoo te zeggen haar zelfstandigheid schonk. Eerst in 1900 ging zij naar Rome. Bij alle praktische vraagstukken stond Pier Pander haar vriendelijk ter zijde. Maar den weg dien zij in Florence gevonden had, moest zij alleen gaan. Al was zij jong en vol moed, de eenzaamheid van den kunstenaar was ook voor haar soms bitter. Zij maakte in Rome eerst een kleine zittende kinderfiguur, daarna een relief van het zelfde kind, vervolgens een levensgroot beeld van een zittend meisje dat een van haar belangrijkste werken is geworden (afb. 4). Aan dit beeld werkte zij hard, zoo heeft zij b.v. herhaaldelijk het hoofd er af genomen, omdat zij meende dat het niet goed zat. Constructie en schoonheid van de plastiek, deze wilde zij bereiken. In dezen tijd teekende zij ook veel naar model, maar van deze teekeningen is niet veel over gebleven, daar zij als echte studies bedoeld waren.

In Rome maakte Julie kennis met Oscar Mendlik, een Hongaarsche schilder die eveneens een prix de Rome verworven had, en daarom de gunst genoot in een van de ateliers in het Palazzo Venezia te wonen. Dit paleis was toen nog het gezantschapsgebouw van de Oostenrijk-Hongaarsche Monarchie. Mendlik werkte eveneens zeer ijverig. Hij bezocht Julie geregeld om haar werk te critiseeren en van collegialiteit en vriendschap is een band voor het leven geworden.

De figuur van het zittende meisje werd door de Rijksacademie te Amsterdam heel gunstig beoordeeld. In September 1900 werd aan de kunstenaress op de Rijksacademie in een plechtige zitting de gouden medaille uitgereikt. In October trouwde Julie in Amsterdam met Mendlik, daarna ging zij met haar man naar Rome terug om verder te werken.

In het voorjaar van 1901 heeft zij zich met haar man voor goed in Holland gevestigd. In haar land is dan haar zoon geboren. Helaas werd toen haar gezondheidstoestand wankel. Dat verminderde haar werkkraft. Zij heeft wel in dezen tijd geschilderd, maar dit werk beschouwde zij als een spel, en zoo zijn ook alleen enkele stillevens bewaard gebleven. In 1904 kocht het echtpaar Mendlik een terrein in Aerdenhout en bouwde daarop een huis met twee ateliers. Nu begon Julie weer geregeld te boetseeren, meestal figuurtjes naar model. Ook bestudeerde zij verschillende technieken. Haar intense werkzaamheid begon na een levensgevaarlijke operatie in 1910. Nu ontstonden werken als de jongen met een staf (afb. 3). Men mag deze kleine figuur als plastisch volmaakt kenschetsen. In het zelfde jaar (1913) modelleerde Julie twee groepen van putti voor een feesttafel, namelijk die van haar koperen bruiloft. In een opwelling van levenslust zijn de groepen vlug in klei gevormd (afb. 5 en 6). Er leeft in de werken uit dit jaar zulk een dyna-